

Alváshitel

Anyu otthon egyedül van.
Nem nyitja a hűtőt. Senki.
Valaki van a szomszéd szobában.
Csitt csak. De nem.

Valaki köhög odaát.
Falon túl zene dübög.
Sorházak egyke halála.
Elsőszülött negyvenév.

Anyu egyedül lépcsőz.
A tükör leöntve sötéttel.
Léptei ébresztik aput.
Hová méz nélkülem, előlem.

Apu és anyu. Ők ketten voltak.
Ők voltak a szűz hasonlat.
Soha nem támadtak egymásra.
Apu nem szavazott már a maradásra.

Roncs az ember is. De anyu-apu nem.
Csitt csak. Valami kattant. Apu kulcsai.
Máshol talált hazát. Családot csalt meg.
Éjjelente visszales. Csak az alvás hiteles.

Gyantaadás

Az alámosott part barlangjában ott az öreg néni kerékpárja.
Kormányán apró kagylók. Letöröm. Mint köröm a tapintás ellen.
Tízkilós amurok gerincét rejtí az iszapvulkán.
Villanykörték haraphatatlan íze az éj szájában.
Ha megroppan egy időpont, óraüveg cukra olvad.

Kedves gyümölcsök ezek. A paraszt bácsi kaszál.
Éjjelente robogókkal hajtunk bele a boglyáiba.
A paplanokat nem kellett volna ráneheztelni az ágakra.
Most olyan csalódott a hajnal. Szája van, de szófukar.
Mint a betörőknek. Betörtek télen a telekre, amíg mi tévéztünk.

Itt tévék háta mögött csorog az adás gyantája.
Egy méhkaptár délelőttje zsong. Izzadnak az aposztrófok.
Minden idézőjel a jelent próbálja megemelni.
Lefordított csónak alatti, megszámlolt lélegzetek.
Az öreg néni csönget. Mi már hallottuk, amikor behívta az iszap.

Hartay Csaba (1977): költő, író. Szarvason él és dolgozik. Hét verseskötet és két regény szerzője. Legújabb kötete: *Nem boci!* (regény, 2015).